

INDIEN ER SOM EN DRØM

For syv år siden bragte et job billedkunstner Anne Vilsbøll til Indien. Det var kærlighed ved første blik, og inden hun fik set sig om, havde hun betalt fire sække rupies for et hotel, der i dag er ombygget til en bolig og et stort atelier – et sted, hvor andre kunstnere kan leje sig ind i en periode.

Anne arbejder her på et stort billede af en leopard, hvor pletterne er øjne.

Før Anne Vilsbøll flyttede til Frankrig, arbejdede hun i sit hjem på Strynø i det sydfynske øhav. I mange år boede hun sammen med maleren Steen Lundstrøm, der er far til hendes datter Emilie, som nu er 21 år

En veritabel ruin bygget af pittoreske kalksten. Brugt til presning af druer og lagerplads, dengang terrasserne op mod byen blev brugt til vindyrkning. Og udsigt til »verdens ende« med Middelhavet, som en kraftig blå ramme mod syd. Her tager forfatteren og maleren Anne Vilsbøll, 56, imod. Det franske domicil i bjergene vest for Nice er base for hendes kunstneriske virke. Et tidligere lagerrum er i dag Annes atelier, opholdsrum, spise-stue og soveværelse – alt i et stort buet aflangt rum med en svag behagelig lugt af maling og papirmasse. Her leves og arbejdes i skøn forening, og væggene er naturligt udsmykket med de værker, hun er i gang med.

Siden 1980'erne har produktionen af eget papir været Anne Vilsbølls passion. En interesse, som har bragt hende til papirmøller i Japan, Italien, Filippinerne, USA og Frankrig. Begejstret fortæller hun om denne passion – og om en anden, der er fulgt i kølvandet på arbejdet med papir: Indien.

På et tidspunkt bad Kunst-Centret Silkeborg Bad hende om at være ansvarlig for udstillingen »Papir Set Påny/Paper Revisioned«, og da det skete, var det for Anne, som om det hele gik op i en højere enhed.

– Jeg var begejstret over stedets beliggenhed: en fredfyldt lysning midt i en skov, højtbeliggende med udsigt over Ørnsø. Og jeg var begejstret over stedets historie, der er tæt knyttet til vand, som for mig bringer alting sammen. I området lå Silkeborg Papirfabrik, og fabrikken og dens arbejdere er jo den historiske grundstamme i Silkeborg Bys historie. Papir og vand. Alle mine værker skabes på og af papir.

Alt andet forsvandt...

Anne Vilsbøll har altid været fascineret af den gode historie, folkeeventyret og fantastiske fortællinger. Hun var derfor ikke i tvivl om, at hun ville søge sin inspiration til udstillingen i Silkeborg i den indiske kultur.

– Jeg havde aldrig før besøgt Indien, og dette første møde i 2000 har efterladt dybe spor. Jeg

tilbragte tre måneder i Udaipur i Rajasthan, og uden overdriivelse er det en af de smukkeste og mest betagende byer, jeg nogensinde har besøgt. I stærk kontrast til den omkringliggende ørken, fremstår Udaipur med sine hvide marmorpaladser, sine søer, sine haver, templer og omgivet af bjerge og bakker, som en oase af farver i et goldt område. Jeg blev grebet af stemningen og farverne. Her var plads til at drømme og få vanvittige idéer.

Anne boede på hotel i Udaipur. Men det stod hende hurtigt klart, at det var umuligt at arbejde på et hotelværelse. Hun gik derfor på jagt efter et sted, hun kunne leje sig ind.

– Hvis der var vand, var der ikke elektricitet, og vice versa. Så inden længe fik jeg spurgt »Hvad koster huse?« »Kvinder køber ikke huse«, var svaret, men alligevel viste de mig et lille hotel ved søen, der var til salg. Da jeg stod på hotellets terrasse, var det, som jeg svævede over søen...

Anne betalte prisen, i alt fire sække med indiske rupies. Hun fortalte det ikke til nogen. Først da hendes danske bank fortalte hendes mor, at Anne havde fået overført et ret stort beløb til Indien, brast boblen.

– Men jeg havde ikke lyst til at få alle de fornuftige bemærkninger og hovedrysten, jeg ville have modtaget, hvis jeg havde fortalt om det. For mig var det en drøm, og det var som om, alt andet forsvandt...

Et eldorado

Der skulle gå fire år, før ejerskabet var så meget på plads, at Anne kunne begynde at ombygge hotellet til det, det er i dag: En dejlig bolig og et stort atelier, hvor andre kunstnere kan leje sig ind i en periode, uden at det skal belaste dem økonomisk. Anne har døbt huset Makanne – makan betyder hus på indisk.

Det er blevet til mange ophold i Indien siden 2000, og er Anne Vilsbøll stadig dybt begejstret. En god portion realisme har dog også indtaget sin plads, og den

Fra 26. oktober og en måned frem udstiller Anne Vilsbøll i Galleri Clifford i Brandts Passage i Odense. Udstillingens tema er »Puzzle«, og disse to billeder skal sammen med syv andre udgøre puslespillet.

rivende udvikling af det store land bekymrer.

– I Indien sidder smeden endnu på gulvet i sin lille butik og hamrer på metallet, men det varer ikke længe, hvis ikke der goes en indsats for at bevare alle de håndværk, der gør det fascinerende at opholde sig der. Det er muligt at få fremstillet alt her og

nu i Indien. På tre uger har jeg til atelieret i mit hus fået fremstillet en professionel trykpresse helt fra bunden på et mindre støberi. Tegninger og ideer flyver gennem rummene, og alt kan lade sig gøre. Der er ingen problemer, kun smil og ivrighed.

– Det er et eldorado for en kunstner at opholde sig i en så-

dan positivitet! Det er indhold med tradition. Håndværkere gentager endeløst og uden besvær den samme dans, de har gjort i århundreder, siger Anne Vilsbøll, der samtidig spår, at den indiske samtidskunst går gyldne tider i møde.

– Indien er i færd med at løfte sig til en stormagt, vi ikke kan komme udenom, og det går stærkt. Inden længe vil hvert sjette menneske på jorden være inder, og alle vil de have del i de materielle goder, som vi i Europa er ved at blive kvalt i. Middelklassen vil have designertøj, luksusbiler og kunst! Folk vil have ikoner, som beviser på deres rigdom, og her kommer den moderne kunst ind. Kunst er i dag blevet et statussymbol – også for indere.

Gennem årene har Anne Vilsbøll studeret den gamle indiske kunst og den tilhørende religion, og lige nu er indiske vævere i gang med at omsætte nogle af hendes malerier til tæpper. Hun har været med